

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΗΣ

Ο νέος δέν έχει κανένα λόγο νά γίνει κομματόσκυλο...

Ο κορυφαίος Έλληνας διανοητής και καθηγητής, σε συνέντευξή του στην «ΕτΚ» προειδοποιεί πως «ό,τι συμβαίνει στη Γαλλία σήμερα θά τό συναντήσουμε αύριο στην Ελλάδα. Ο Αριστοτέλης προείπε ότι οι χώρες που δέχθηκαν σημαντικό αριθμό μεταναστών απέληξαν σε αιματοχυσία και στην αποβολή του γηγενούς πληθυσμού από τις έστιές του... Οι δημοκρατίες υπερασπίστηκαν τό έθνος, όταν οι ολιγαρχικές έλίτ συμμαχοῦσαν μέ τούς άλλογενείς!»

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ στόν ΜΑΚΗ ΔΕΛΗΠΕΤΡΟ

Ο πολιτικός έργαλειοποιεί τόν λόγο, αποβλέπει σε προσδοκώμενο όφελος, ήρα μόνον σε περιπτώσεις ενός κατά Αριστοτέλη ήγέτου αποτιμᾶται άξιακώς, και για αυτό προσφεύγουμε στους ειδικούς τής Πολιτικής Έπιστήμης όταν αυτοί δέν έρμηνεύουν ρόλους καθ' υπόκριση, ως μέλη συστημικού θιάσου, συναποτελούντες έναν ιδιαίτερο ιδεολογικό μηχανισμό πειθούς τών πολιτών και έλέγχου άποδεκτών φρονηματικών αντίληψεων.

Έλλείπουν, εκλείπουν οι μή έντασσόμενοι στα κελεύσματα τής συγχρόνου διεθνικής, διαπολιτισμικής ιδεολογικής δικτατορίας, τής επιβαλλομένης ύποταξης σε προστάγματα, προτάγματα, νεωτερικά θεατρικού τύπου κατασκευάσματα, και ανάμεσα σε αυτούς, ο καθηγητής κ. Γιώργος Κοντογιώργης φαντάζει ως φωνή άρχαίας, διαχρονικής καθαρότητας, έκπορευομένη έκ του ιεροῦ λογίου τών ναμάτων τής ελληνικής σκέψης, επαναφέρουσα στόχευση και προορισμό στην φιλοσοφία και την πολιτική, πείθοντας «θίασο» και κοινό νά αντιδράσουν στην ύποταξη τής τυραννίδος, ή όποία καλείται νεωτεριστική πραγματικότητα. Τήν πλαστή, ψευδή συνείδηση τών καιρών τής επιστημονικής και έθνικής κατασχόνης. Ο κ. Κοντογιώργης δέν προσέρχεται μέ τεκμήριο την καθηγεσία σε πολλά διεθνή πανεπιστήμια, την ιδιότητα του έν Έλλάδι πανεπιστημιακού μεταρρυθμιστοῦ και έν κυριολεξία πρυτάνεως, τών ακαδημαϊκῶν τίτλων και τών 51 βιβλίων, τής συμμετοχής σε διεθνή έρευνητικά κέντρα ή τής μαχητικής άρθρογραφίας του. «Όποιος έλέγχει τό περιεχόμενο τών θεμελιωδῶν έννοιῶν –έπεσήμανε στην “Εστία τής Κυριακής”– ό όντως διανοητής–όπως την Δημοκρατία ή την έλευθερία και οικειοποιείται την Ιστορία, έλέγχει τς κοινωνίες, νομιμοποιεί τό σύστημά του και ήγεμονεύει στόν κόσμο. Τί μᾶς λένε λοιπόν σήμερα; Ότι όφείλουμε νά ζούμε μέ τίς άξίες και τούς θεσμούς και τς συμπεριφορές που διαμορφώθηκαν στην εποχή του Διαφωτισμοῦ, τόν 18ο αιώνα, και καθιερώθηκαν ουσιαστικά στην δεκαετία του '80. Αυτό τί σημαίνει; Ότι πρέπει νά αντιμετώπισουμε τς εξελίξεις μέσα στο πνεῦμα του παρελθόντος... Έπομένως αν δέν μᾶς άρέσει ή πολιτική τής κυβέρνησης θά κάνουμε διαδήλωση ή αν δέν μᾶς άρέσει ό μισθός που παίρνουμε θά κάνουμε άπεργία... Δέν θά άγγιζουμε τό σύστημα, διότι έχουμε άποδεχθεί ότι είναι τό καλύτερο που υπάρχει, δημοκρατικό. Πρόκειται για την μεγαλύτερη άπάτη στην ιστορία. Ένα πολιτικό σύστημα, που είναι κυριολεκτικά εκλόγιμη μοναρχία, μᾶς έχουν πείσει ότι είναι συγχρόνως δημοκρατικό και αντιπροσωπευτικό...»

«Ο Πρωθυπουργός–συνέχισε ό κ. Γ. Κοντογιώργης– διορίζει και παύει τούς ύπουργούς, τούς βουλευτές, στελεχώνει τούς μεγάλους οργανισμούς, διορίζει την ήγεσία τής Δικαιοσύνης, άποφασίζει τί είναι έθνικό και τί δέν είναι, ήρα τί θά γίνει στο Αιγαίο ή στις Πρέσπες ή όπουδήποτε. Ο Πρωθυπουργός άποφασίζει επίσης για τό Δημοσιονομικό, ό Πρωθυπουργός νομοθετεί διότι ή νομοθετική πρωτοβουλία προέρχεται μόνο από την Κυβέρνηση, και ούτω καθεξής. Η κοινωνία είναι Ένας... ιδιώτης. Πολιτικά τελεί υπό δικαστικήν αντίληψιν όπως θά λέγανε στα νομικά. Γίνεται αντιληπτή όχι ως ένας θεσμός που άποφασίζει και έχει βούληση αλλά ως ένα άθροισμα άτομων που ούτε δυνατότητα ούτε και ικανότητα έχει νά άποφασίζει και έπομένως τό τί είναι συμφέρον της τό άποφασίζει ό ένας, ό πάνσοφος Πρωθυπουργός! Αυτό αν τό δει κανείς στην κανονική του διάσταση είναι έφιαλτικό... Τόν εαυτό μας δέν τόν εκχωρούμε σε κανέναν, αλλά όλόκληρη την χώρα και δι' αυτής την ύπαρξη μας την εκχωρούμε σε έναν άνθρωπο που μπορεί νά είναι κλέφτης, άπατεώνας, άρρωστος, νά είναι έξαρτημένος από πλείστα όσα συμφέροντα. Δέν επιτρέπεται στην κοινωνία νά διαφωνήσει ή νά διαπιστώσει ότι έσφαλε στην έπιλογή της, νά διορθώσει τό λάθος της και νά τόν ανακαλέσει. Θά θυμάστε την ύπόθεση τής τραγωδίας τών Τεμπῶν. Τέθηκε τό έρώτημα γιατί ύπήρχε μόνον ένας έπόπτης τό βράδυ ένθ θά έπρεπε νά είναι και ένας δεύτερος. Στα αεροπλάνα υπάρχει πιλό-

“ Σήμερα έχουμε τόν “έθνικό” φιλελευθερισμό και τόν νεοφιλελευθερισμό τής διεθνούς τών άγορών ”

τος δίπλα από τόν πιλότο... Αυτό τό καθεστώς τό άποκαλούν δημοκρατία, την στιγμή που δέν έχει ούτε καν προσομοίωση αντιπροσωπευσης. Όλοι οι “μεγάλοι παγκόσμιοι” στοχαστές μας διακηρύσσουν μάλιστα ότι ή κυριολεκτικά εκλόγιμη μοναρχία τής εποχής μας όχι μόνο είναι δημοκρατική αλλά και άνώτερη από την διαχρονική δημοκρατία τών Έλλήνων...»

■ Υπάρχει «θεραπεία»;

«Αυτό που άποσιωπάται στις ημέρες μας είναι τό γεγονός ότι ή τεχνολογία τής επικοινωνίας μπορεί νά άποτελέσει επίσης τό έδαφος επάνω στο οποίο μέλλεται νά οικοδομησει ή κοινωνία την θέσμισή της ως συλλογικό πολιτικό ύποκείμενο και νά επαναφέρει την ισορροπία στους συσχετισμούς μέ μέτρο τό κοινό συμφέρον. Μπορώ νά πώ ότι στο έδαφος τής τεχνολογίας τής επικοινωνίας θά δομηθεί ή νέα Πνύκα όπου θά συναντιούνται οι κοινωνίες, θά διαβουλευονται και θά άποφασίζουν για τά προβλήματά τους, για τή μοίρα τους...»

■ Σε καιρούς οικονομολογιαίας...

«Αυτός ό κόσμος δέν διαφεύγει άπλως από κάθε έλεγχο. Καθορίζουν την ιδεολογική “άτζέντα” στην όποία ύποτάσσουν τη σκέψη του κοινού λαοῦ τόν όποιο επί πλέον αντιμετώπιζουν σαν μυρμήγκια. Στο έρώτημα ποιος είναι ό σκοπός τής πολιτικής άπαντουν: ό σκοπός τών άγορών... Το έθνος έχει αναδειχθεί στόν μέγιστο έχθρό της, γιατί μόνο μέ την άποεθνικοποίηση τής κοινωνίας μπορεί νά κάμψει την προοπτική μίας αντίστασης του μόνου δυνατικού αντιπάλου της. Το δόγμα τής πολυπολιτισμικότητας δέν έννοει την πολιτισμική πολυσημία τής

κοινωνίας αλλά την πολυεθνική άνασυγκρότησή της. Δημιουργώντας πολυεθνικές κοινωνίες ουσιαστικά εισάγουμε τόν πόλεμο που διέπει τς διακρατικές σχέσεις στο έσωτερικό τών χωρών. Συγχρόνως καθοδηγούν τς κοινωνίες στην έσωστρέφεια και στόν στρουθοκαμηλισμό μέ την καλλιέργεια τής ιδέας ότι ή ζωή ενός εκάστου έξαντλείται στις διεμφυλικές έπιλογές του και πύ συγκεκριμένα στο “πολιτικό όρθόν”...»

■ Είστε ό εισηγητής τής επαναφοράς στην ελληνική πολιτική σκέψη.

«Η ιστορική διαδρομή του ελληνικού κόσμου καταδεικνύει ότι όφείλουμε νά αφήσουμε πίσω μας την εκλόγιμη μοναρχία, που μᾶς καλεί νά διαδηλώνουμε ή νά επιλέγουμε κατά διαίτησία τόν πρωθυπουργό μας, καθώς δέν επιτρέπει την άποκατάσταση τής ισορροπίας μεταξύ κοινωνίας και οικονομίας. Τί θά μπει στην θέση της; Άς αναλογισθούμε ποιο θά ήταν τό μείγμα τής πολιτικής, εάν θά έπρεπε νά έγκριθούν από τό σῶμα τής κοινωνίας. Στο δημοσιονομικό, στα έθνικά ζητήματα, σε όλα. Και αυτό είναι άπλό και άνεξοδο ζέρετε, άρκεί νά άποβάλουμε από μέσα μας την ολιγαρχική λογική τής πολιτικής. Μέ μία δημοσκόπηση. Η δημοσκόπηση είναι άκριβέστατο έργαλειό αν χρησιμοποιείται επιστημονικά για νά άποδώσει την βούληση τής κοινωνίας. Έχω εισηγηθεί την έννοια του “δημοσκοπικού δήμου”...»

■ Μία άληθής άνατροπή...

«Όσο πύ γρήγορα θά ξεκινήσουμε από μία επανάσταση στα μυαλά μας στο πεδίο τών έννοιῶν και συνειδητοποιήσουμε ότι ή μετάβαση τών κοινωνιῶν στο μέλλον θά γίνει μέ την είσοδό τους στην πολιτεία, τόσο θά άποφευχθούν οι εξέγέρσεις, ή αιματοχυσία και ή περαιτέρω καταβύθιση τών κοινωνιῶν στην άνεγχεια. Ό,τι συμβαίνει στην Γαλλία σήμερα θά τό συναντήσουμε αύριο στην Ελλάδα. Ο Αριστοτέλης μᾶς πληροφορεί ότι οι χώρες που δέχθηκαν σημαντικό αριθμό μεταναστῶν απέληξαν σε αιματοχυσία και στην άποβολή του γηγενούς πληθυσμοῦ από τις έστιές του... Οι δημοκρατίες υπερασπίστηκαν τό έθνος όταν οι ολιγαρχικές έλίτ συμμαχοῦσαν μέ τούς άλλογενείς για νά ήγεμονεύσουν επί τών κοινωνιῶν...»

■ Οι νέοι, όμως, άπέχουν.

«Ο νέος δέν έχει κανένα λόγο νά γίνει κομματόσκυλο... Η άποχη σήμερα τών νέων είναι βαθειά πολιτική πράξη, ή όποία μαρτυρεί ότι άπορρίπτουν αυτό που τούς προσφέρεται, αλλά δέν έχουν έναλλακτικό παράδειγμα νά επιλέξουν...»

■ Έν μέσω κομματικών διπόλων...

«Πρέπει νά πάψουμε νά πιστεύουμε ότι υπάρχει Αριστερά και Δεξιά, σοσιαλισμός και φιλελευθερισμός. Σήμερα έχουμε τόν “έθνικό” φιλελευθερισμό, έννοῶ αυτόν έντός του κράτους έθνους, του κράτους τής πολιτικής κυριαρχίας, που τόν εκφράζουν οι άποκαλούμενοι άκροδεξιοί όπως ή Λέ Πέν, ή Μελόνι κ.ά. και από την άλλη τόν νεοφιλελευθερισμό που είναι διεθνικός, που διακινεί τό συμφέρον τής διεθνούς τών άγορών εναντίον τών κοινωνιῶν... Άκριβώς γι' αυτό ή διεθνής τών άγορών έχει ύφάνει προνομιακή σχέση μέ την άλλοτε Αριστερά. Στόν άντεθνικό διεθνισμό και στόν προλεταριακό διεθνισμό...»

■ Ποιά όφείλει νά είναι ή αντίδραση-παράνευση;

«Σήμερα ποιος έχει αναλογισθεί τί σημαίνει ότι δύο έκατομμύρια Έλληνες έχουν άπολεσθεί από την Ελλάδα από τό 2008 μέχρι σήμερα, τί συνεπάγεται ή άναπλήρωση του πληθυσμοῦ αυτοῦ από συμπαγείς έθνικές κοινότητες που άρνούνται την ένσωμάτωσή τους ή τό γεγονός ότι ή άρχουσα πολιτική και ιδίως πνευματική τάξη τής χώρας εύρίσκεται σε μετωπική σύγκρουση μέ τς δημοκρατικές και τς όμολογες κληρονομίες τής ελληνικής κοινωνίας; Εάν δέν συνειδητοποιήσουμε, όσο ακόμη υπάρχει καιρός, ότι ό χρόνος τής ελληνικής κοινωνίας τελειώνει σύντομα, θά θρηνήσουμε όπως οι Ποσειδωνιάτες τόν Έλληνισμό...» ▲▼